

ועדה לפי סעיף 44(א) לפקודת הרופאים (נוסח חדש), התשל"ז-1976

י"ד טבת, תשע"ד
17 דצמבר, 2013

בעניין:

**ד"ר בועז לב, משנה למנכ"ל משרד הבריאות, באמצעות באת כוחו עו"ד יונתן ברג
לשכת התובעת הראשית, הלשכה המשפטית, משרד הבריאות, ירושלים**

הקובל

- נגד -

**ד"ר עבדול עזיז בדיר ת.ז. רופא מורשה בעל רישיון [REDACTED],
באמצעות בא כוחו עו"ד שחר אלדר [REDACTED]**

הנקבל

דין וחשבון לפי סעיף 44(א) לפקודת הרופאים (נוסח חדש), התשל"ז-1976

1. הקובלנה

ביום 26.12.2013 הגיש ד"ר בועז לב, המשנה למנהל הכללי של משרד הבריאות, קובלנה מתוקנת נגד ד"ר עבדול עזיז בדיר ת.ז. רופא מורשה בעל רישיון [REDACTED] (להלן- הנקבל) מכוח האמור בסעיף 41(1) לפקודת הרופאים (נוסח חדש), התשל"ז-1976 (להלן- הפקודה), בגין התנהגות בלתי הולמת לאור הודאתו בהליך פלילי בעבירה של מתן תעודה כוזבת. קובלנה זו החליפה קובלנה מתוקנת קודמת מיום 21.8.2013 שהחליפה את הקובלנה המקורית.

2. הוועדה

שר הבריאות מינה אותנו כוועדה שתדון בקובלנה (להלן- הוועדה). לאחר דחיה ארוכה בשל התמשכות ההליך הפלילי וערעור שהוגש על פסק הדין שהרשיע את הנקבל, הועדה קיימה דיון ביום 28.11.2013 ובו הופיעו מטעם הקובל עו"ד יונתן ברג, הנקבל ובא כוחו עו"ד שחר אלדר.

3. האירועים ברקע הקובלנה

הנקבל, עבד כרופא במרפאה בכפר קאסם בשם ש.ר.ד. שירות רפואה דחוף בע"מ, אשר סיפקה שירותים רפואיים 24 שעות ביממה, כאשר בכל משמרת עבד רופא אחד שהסתייע באח אחד או

שניים.

הנקבל, יחד עם עוד חמישה נאשמים שעבדו במרפאה ביניהם רופאים ואחים, הואשם בת"פ 8052-05-09 בבית משפט השלום בפתח תקווה, כי עובר לחודש אוגוסט 2008 קשרו קשר עם הבעלים של המרפאה, מוראד עאמר, להונות את רשויות הצבא בכך שסיפקו תעודות מחלה כוזבות לחיילים כדי להגדיל את רווחי המרפאה, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וכן בעבירות של מתן וסיוע למתן תעודות כוזבות, ונסיון, וסיוע לנסיון, לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.

בסופו של דבר, לאחר הפרדת דיונים ותיקון שני בכתב האישום, הואשם הנקבל באישום אחד של מתן תעודה כוזבת לפי סעיף 281 לחוק העונשין.

בהסדר טיעון בבית משפט השלום במסגרתו הודה הנקבל בכתב האישום המתוקן (בשנית) עתרו הצדדים במשותף לאי הרשעת הנקבל אם יתקבל תסקיר חיובי של שירות המבחן, אך למרות שזה התקבל, החליט בית המשפט להרשיע את הנקבל והטיל עליו צו שירות לתועלת הציבור והתחייבות כספית שלא לעבור על העבירה שבה הורשע.

כנגד אי כיבוד הסדר הטיעון ופסק דינו של בית משפט השלום הגיש המערער ערעור בעפ (מרכז) 52521-03-11 וערעורו התקבל ביום 15.5.2011. בנימוקיו מיום 26.6.2011 בית המשפט המחוזי קבע כי לא היה מקום לנקוט בצעד יוצא הדופן של אי קיום הסדר הטיעון תוך פירוט שיקוליו, הרשעת הנקבל בוטלה, ונשארו בעינם צו השל"צ של 180 שעות והתחייבותו הכספית.

4. ההליך בפני הועדה

4.1. כתב הקובלנה המתוקן מיום 26.11.2013 הוגש לוועדה ביום 27.11.2013, יום לפני הדיון ביום 28.11.2013, בעקבות בקשתו של ב"כ הנקבל מיום 19.11.2013 שנשלחה ביום 26.11.2013, ובה נתבקשה הועדה "להמליץ על הימנעות מהטלת סנקציה משמעתית", שבעקבותיה ככל הנראה התגלה לב"כ הנקבל כי הרשעתו של הנקבל בוטלה שניתיים וחצי קודם לכן.

בתחילת הדיון בפנינו הודה הנקבל באמור בקובלנה המתוקנת ובכך שמדובר בהתנהגות שאינה הולמת רופא מורשה.

4.2. קודם שהצדדים החלו בטיעונים לעניין אמצעי המשמעת שראוי כי הועדה תמליץ עליו, הסביר עו"ד אלדר, ב"כ הנקבל, את כוונתו בבקשתו לעיל דהיינו, כי לדעתו יכולה הוועדה להמליץ לשר שלא לנקוט נגד הנקבל באחד מאמצעי המשמעת המפורטים בסעיף 41 לפקודה, לאור לשון החוק הנוקטת בלשון "רשאי... השר", שמשמעה כי השר גם רשאי שלא לנקוט באמצעי משמעת לגבי מי שביצע עבירת משמעת, שכן סמכות מנהלית לקבוע, לעשות דבר, כוללת גם סמכות שלא לעשותו, קרי לא להטיל סנקציה. עו"ד אלדר הבהיר שאין כוונתו לאי הרשעה, כמתאפשר בהליך פלילי, אלא רק באי הטלת סנקציה. את בקשתו ביסס עו"ד אלדר על עובדות המקרה, והאבחנה שעשו בית המשפט והפרקליטות בין הנקבל לבין הנאשמים האחרים בתיק הפלילי, ואת מטרתם להמנע מהרשעה כדי לא לפגוע במסלול חייו ובמסלולו המקצועי של הנקבל.

בשלב זה, בקשה הועדה לשמוע את תגובתו של עו"ד ברג, ב"כ הקובל, לטענה זו ואת טיעונו לאמצעי המשמעת המתאים, קודם לשמיעת טיעונו של ב"כ הנקבל לעניין אמצעי המשמעת המתאים אם לא יתקבל טיעונו.

4.3. עו"ד יונתן ברג, ב"כ הקובל, טען כי אין מקום להכנס לשאלה אם החוק מאפשר לשר שלא לנקוט באמצעי משמעת לגבי מי שעבר עבירת משמעת כנטען על ידי ב"כ הנקבל, שכן עצם הפרשה נשוא הקובלנה היא חמורה, ובכל מקרה יש להטיל אמצעי משמעת של התליית רישיון. מדובר באדם שביצע עבירה, ואי ההרשעה היא חלק מהליך הענישה, אין משמעותה שהעבירה לא בוצעה אלא שבשל נסיבות מיוחדות שמצדיקות זאת, אין הרשעה. ועדת המשמעת נכנסת לתמונה בעקבות ביצוע העבירה הפלילית ותפקידה לדון על השלכותיה ולגבי העיסוק ברפואה, כפי שאמר בית המשפט העליון בעניין ע"א 412/90 אליהו נ. שר הבריאות שהתלה רשיונו לשלוש שנים בגין מתן אישורים רפואיים כוזבים תמורת תשלום לצורך השתמטות ממילואים במהלך 3 שנים.

השיקולים ששוקל בית המשפט בהליכים פליליים שונים משיקולי ועדת המשמעת, כפי שעולה מע"ש 5282/98 **תמר כתב** אשר הורשעה בקבלת שוחד, ובית המשפט הטיל עליה של"צ, ועניינה הגיע בערעור לבית המשפט העליון אחרי שבהליך משמעותי קבלה נזיפה בלבד. המדינה טענה כי אין לגזור גזירה שווה, שכן ההליך המשמעותי שונה מן ההליך הפלילי, לשני ההליכים תכלית שונה, לא מדובר בסיכון כפול, והטלת עונש קל בהליך פלילי אינה מצדיקה הטלת עונש קל בהליך המשמעותי.

לטענת עו"ד ברג העבירה בוצעה תוך ניצול מעמדו של הנקבל כרופא, מכירת אישורים בכסף כאילו היו מרכולת העומדת למכירה פוגעת במקצוע הרפואה, וכשאישור נועד למנוע שירות ביטחון, יש בו הבט מחמיר נוסף.

מכירת תעודות רפואיות תמורת כסף הגיע לא אחת לערכאות, וביניהם מקרהו של **ד"ר ליביו ליאור** (ע"א 10979/04) שבו אישר בית המשפט העליון את עמדת השר (שניתנה על ידי השופט זילר ז"ל) להתלות את רשיונו לשנה כאשר הנטיה היא להחמיר באלה. בית המשפט ציין כי מעמדו של הרופא הוא מעמד רם, והוא משמש כנאמן הציבור בקשר להעברת מידע לרשויות בקשר לביצוע פעולות שונות, הרופא הוא מעין נאמן הציבור שצדדי ג' סומכים עליו, המקרים של בקשות סרק קשים לחשיפה, ולכן יש חשיבות לגורם ההרתעה נגד חולשת הדעת של רופאים. לפיכך הנסיבות האישיות מהוות שיקול משני אם בכלל, וצריך לצאת מסר מהוועדה לגבי סטנדרט ההתנהגות הראוי.

זאת ועוד, המחוקק הראשי עצמו נתן דעתו למתן תעודה כוזבת וקבע במפורש בחוק, בסעיף 43 לפקודה, כי רופא שבמזיד או ברשלנות חתם או נתן בתוקף מקצועו אישור, תעודה וכו', והיא כוזבת, מטעה או בלתי הוגנת, יראו אותו כמ שנהג בדרך שאינה הולמת רופא מומחה. לאור האמור ביקש עו"ד ברג, כי נמליץ להתלות את רשיונו של הנקבל לשנה.

לבקשת הוועדה להתייחס להחלטה שניתנה לאחרונה בעניינו של ד"ר מוחמד טהא שדינו נפסק לשני חודשי התליה בגין מתן תעודות כוזבות וקבלת דבר במרמה, ציין עו"ד ברג כי הקובל בקש התליה של 5 שנים, ועמדת הקובל עקבית, אך אין הוא יכול לערער על החלטת השר.

4.4. עו"ד שחר אלדר, ב"כ הנקבל, בראשית טיעונו ציין כי כיום אנו עומדים לאחר לאחר פסק דינו של בית המשפט המחוזי בעניינו של הנקבל, ולאחר ההחלטה בעניינו של ד"ר מוחמד טהא.

לדבריו היתה במרפאה בה עבד הנקבל, תרבות של מתן תעודות כוזבות, והנקבל במשך שנה או יותר התנגד לכך כפי שנאמר בפסק הדין של ערכאת הערעור, הוא היה רופא צעיר, והדרישות הופנו אליו מתחילת עבודתו כאמור בסעיף 10 לפסק דינו של בית המשפט המחוזי, אך הוא מרד בקשר ועמד במריו נוכח איומי מעסיקיו.

אין חולק כי כוח רצונו "הוכנע" בלילה נוכח סוכנים מדיחים, שהגיעו שוב ושוב. לדבריו מתן התעודות היה בנסיבות מקלות, הנקבל כתב שבדק את החייל לאחר שהאח כתב שיש כאבי גב, בניגוד לד"ר ליביו ליאור שהנחה כיצד לרמות. לגבי המקרה השני אין חולק שהסוכן הפציר ארבע פעמים והנקבל סרב, רק אחר שחזר ואמר שכואב לו, התרצה הנקבל. זה ההבדל ממקרהו של ד"ר טהא, אותו צריך לאבחן, שכן שם מדובר במי שעבר חמש עבירות מגוונות, הן מתן תעודות כוזבות והן קבלת דבר במרמה, נסע לקבל חולים בחוץ ונתן תעודה לאדם שכלל לא ראה, הכול תמורת בצע כסף. לכן במקרהו הפרקליטות עמדה על הרשעתו, בניגוד לנקבל, שלא הורשע כדי לא לפגוע בתפקודו כרופא. במקרהו של ד"ר טהא ציין השופט סטרשנוב את הנסיבות המקלות של אותו מקרה (מדובר על 3 שבועות, הרופא הודח על ידי שוטר סמוי, רופא צעיר שחזר בו ממעשיו בעצמו, לא קבל הרבה כסף ולא נגרם נזק של ממש), ובמקרהו של הנקבל מדובר לדברי בא כוחו בנסיבות מקלות בהרבה, בלילה אחד, באי קבלת כסף, רופא שעמד במריו זמן רב.

הנקבל כיום בן 35 והיה בן 32 בעת הארועים נשוא הקובלנה, הוא התחתן ויש לו בת קטנה. סבו נהרג באירועי כפר קאסם, ואביו שהתייתם בגיל צעיר פרנס בעבודה קשה את המשפחה, שכל ילדיה רכשו השכלה גבוהה ובראשם הנקבל שלמד רפואה. הנקבל הסתכן בפיטורים, ולא הפיק רווח אישי מן התעודות שנתן לילה אחד, ועל כן בקש ב"כ הנקבל כי אם נחליט להמליץ על אמצעי משמעת יהיה זה לכל היותר התראה.

4.5. לאחר טיעונו של עו"ד אלדר שמענו את הנקבל עצמו, סיפר כי למד באיטליה, הוא עובד כיום בבית החולים בלינסון, הוא באמצע ההתמחות באורתופדיה, ואשתו שאף היא רופאה,

נוירולוגית, עובדת כיום באיטליה ועומדת לעשות fellowship בבית החולים איכילוב. הטעות שעשה באותו לילה לימדה אותו כיצד להסתכל על דברים, ושינתה את התנהגותו כך שהוא יותר קשה עם חולים שמבקשים חופשה. הוא מאד קשה וישר ועומד על שלו, ובקש מהוועדה להתחשב בנסיבותיו האישיות בבואה להמליץ על אמצעי המשמעת.

5. החלטת הוועדה

5.1. אין ספק שהנקבל התנהג התנהגות שאינה הולמת רופא מורשה, כפי שהודה בפנינו, התנהגות הפוגעת בתדמיתו ובכבודו של מקצוע הרפואה ובאמון הציבור ברופאים. רישום מידע רפואי כוזב, הכנת מסמכים הכוללים מידע רפואי כוזב ומסירתם לזולת, בין אם הם נקראים תעודה רפואית, המלצה לחופשה מן הצבא שבו אבחנה רפואית או בכל שם אחר, כשהם נמסרים מטעם רופא, בין אם לרשויות המדינה ובין אם לגורם אחר, פוגעים באושיות מקצועות הרפואה, שבהם הסתמכות על רישום קודם היא בסיס לטיפול הניתן לחולים ולבריאותם, וליחסי האמון כלפי המקצועות הרפואיים. לא בכדי קבע החוק במפורש, בסעיף 43 לפקודה, כי רופא הנותן תעודה כוזבת, מטעה או בלתי הוגנת, בין במזיד ובין ברשלנות, יראוהו כמי שנהג בדרך שאינה הולמת רופא מורשה.

לכגון אלה התייחס בית המשפט העליון בע"א 10979/04 ליביו לאור נ. שר הבריאות (פ"ד נט(6), 357) בדברי השופטת פרוקצ'יה בעמ' 364 :
"השמירה על טוהר המידות בתחום עיסוק זה איננה מסתכמת בדאגה לתקינות פעולתה של המערכת הרפואית ביחסה לרשויות הציבוריות האחרות, ובשמירה על אמון הציבור בה. ניקיון כפיו של העוסק ברפואה וטוהר פעולתה של המערכת הם תנאי הכרחי גם לקיומה של רמה רפואית מקצועית ראויה המקרינה במישרין על שלום האדם ועל חיי אדם".

לפיכך, השיקול המרכזי כפי שקבע בית המשפט, כפי שיובא להלן, הוא האינטרס שיש לציבור בשמירה על רמתו ועל כבודו של מקצוע הרפואה ועל אמון הציבור ברופאים, ומפני אינטרס זה נסוגות הנסיבות האישיות של הרופא, כדברי השופטת חיות בעמ' 362 :
"השיקול המרכזי בהליכים המשמעתיים שבנידון הינו השיקול של הגנה על האינטרס שיש לציבור בשמירה על רמתו ועל כבודו של מקצוע הרפואה ועל אמון הציבור ברופאים לפיכך נפסק כי בהליכים ממין זה השיקול המרכזי שעל הגורם המחליט לשוות לנגד עיניו הוא אינטרס הציבור, ואילו השיקולים הספציפיים הנוגעים לעברין המשמעת העומד בפניו הם עניין משני שיש לשוקלו, אם בכלל....."

וראו גם דבריו של הנשיא ברק בע"א 50/91 אדגר סבין נ. שר הבריאות (פ"ד מז(1) עמ' 27 :
"אין לתחום את השיקולים הרלוונטיים בקביעת העונש המשמעת... יש לנקוט לעניין זה אמת מידה גמישה, אשר תאפשר להביא בחשבון, בכל מקרה ומקרה, גם את חומרת הסכנה הנשקפת לציבור מהישנות מעשיו של רופא, אך גם ערכים, צרכים ואינטרסים לגיטימיים אחרים עליהם באה הענישה המשמעתית-מקצועית להגן. בין אילו ניתן למנות את האינטרס בהרתעה כללית... את הצורך בשמירה על כבוד המקצוע... ואת אמון הציבור במקצוע..."

לאור האמור, בהתחשב במעשה שבו הודה הנקבל, מעשה הפוגע כאמור לעיל בתדמיתו ובכבודו של מקצוע הרפואה ובאמון הציבור ברופאים, וללא קשר לתוצאת ההליך הפלילי, לאי ההרשעה ולעונש שנפסק, אין מקום שלא לנקוט נגד הנקבל בכל אמצעי משמעת כאמור בפקודה.

על כן לאור האמור, אנו מקבלים את טענתו של עו"ד ברג, כי אין מקום לדון במקרה זה בטענה המשפטית בקשר לסמכות השר שלא לנקוט אמצעי משמעת נגד מי שעבר עבירת משמעת, אותה נשאר בצריך עיון.

5.2. ב"כ הקובל ביקש מאתנו כי נמליץ על התליית רישונו של הנקבל לשנה. זאת לאור ניצול מעמדו של הנקבל כרופא למכירת אישורים בכסף כאילו היתה מרכולת העומדת למכירה, דבר הפוגע במקצוע הרפואה, משום שיש חשיבות לגורם ההרתעה נגד חולשת הדעת של רופאים, ומוועדה זו צריך לצאת מסר לגבי סטנדרט ההתנהגות הראוי של רופאים. לפיכך

גם הנסיבות האישיות מהוות שיקול משני.

ב"כ הנקבל בקש כי נסתפק באמצעי משמעת מינימלי לאור אי הרשעתו בפלילים, תפקידו במסגרת הפרשה נשוא כתב האישום, שיתוף הפעולה עם רשויות החוק והודאתו, ונסיבותיו האישיות.

אכן, צודק ב"כ הקובל בגישתו כי השיקול המרכזי כפי שקבע בית המשפט, הוא האינטרס שיש לציבור בשמירה על רמתו ועל כבודו של מקצוע הרפואה ועל אמון הציבור ברופאים, ומפני אינטרס זה נסוגות הנסיבות האישיות של הרופא, והן הופכות להיות למצער משניות. יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מן הנסיבות המיוחדות של ביצוע העבירה על ידי הנקבל, ולצורך כך נביא דברים מפי אומרים, קרי, בית המשפט המחוזי בהליך הפלילי (סעיפים 10-11 לפסק הדין):

"בפתח דברינו לעניין נסיבותיו הייחודיות של המקרה דנן, נציין כי אין מחלוקת על כך שמיד כאשר החל המערער לעבוד כרופא צעיר במרפאה, הופנו אליו דרישות מאת מעסיקיו להעניק לפונים למרפאה אישורים רפואיים כוזבים, כפי שהיה נהוג במרפאה זו מצד עובדים רבים. המערער מרד בקשר הפלילי שנקשר במרפאה במשך למעלה משנה, וסירב להנחיות מעסיקיו לספק אישורים כאלה ושלא להקפיד בבדיקות. הוא עמד במריו גם נוכח איומים חוזרים ונשנים מצד מעסיקיו כי יפוטר. עמדתו היתה ידועה לכל צוות המרפאה. הפעם היחידה שבה "נכנע" המערער היתה באותו לילה, 9.8.08-10.8.08.

כיוצא בזה, אין חולק על כך שכוח רצונו של המערער "הוכנע" על ידי סוכנים מדיחים של מצי"ח שבוא למרפאה פעם אחר פעם כדי לקבל אישורים כוזבים מסגל המרפאה...". כן ציין בית המשפט כי "הפרקליטות הבחינה בין המערער לבין יתר הנאשמים בפרשה זו, שאותם בקשה להרשיע, וזאת לאור העובדה שהמערער התנגד לאורך זמן לנהגים הפסולים במרפאה כאמור, וכנובע מכך לא יוחסה לו עבירת הקשר...".

אכן צודק ב"כ הקובל, כי אין לגזור גזירה שווה מן ההליך הפלילי, שכן ההליך המשמעותי שונה מן ההליך הפלילי, לשני ההליכים תכלית שונה, והטלת עונש קל בהליך פלילי אינה מצדיקה הטלת עונש קל בהליך המשמעותי, ונכון שמטרת ההליך המשמעותי היא הרתעה כללית, והצורך בשמירה על כבוד המקצוע ואמון הציבור במקצוע. יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם כליל מן הנקבל הספציפי ונסיבות ביצוע העבירה על ידו. ברור שרופא שבמשך שנה עמד מול לחצים של מעבידיו ומול איומי פיטורים ובלילה אחד ויחיד "נכנע" כלשון בית המשפט מול הפצרות של סוכנים מדיחים, אין דינו כדון רופא שלקח חלק בקשר שנקשר באותה מרפאה להנפקת אישורים כוזבים ובנוהג הנפשע שנהגו בו שם.

נציין למעלה מן הצורך, בהתייחסות לפסקי הדין שצוינו על ידי ב"כ הקובל, כי במקרהו של ד"ר אליהו, שרישיונו הותלה לשלוש שנים, מדובר ברופא שבמהלך שלוש שנים נתן כ-15 אישורים כוזבים, והורשע בלקיחת שוחד בנוסף למתן תעודה כוזבת והפרת אמונים, ובמקרהו של ד"ר ליביו ליאור מדובר במתן אישור כוזב אחד לשם השתמטות ממילואים, שבגינת הוטל עליו עונש התליה של שנה, בניגוד להסדר טיעון עם הקובל בו הוסכם על התלייה של ארבעה חדשים.

כן נציין, בהקשר להמלצת וועדת המשמעת והחלטת כב' השופט סטרשנוב בעניין ד"ר מוחמד טהא (שניהל מרפאה בכפר קאסם בה עבד בעצמו, שלא במסגרת המרפאה בה עבד הנקבל והורשע על פי הודאתו בהליך הפלילי במתן אישורי מחלה כוזבים וניסיון לקבל דבר במימרה בנסיבות מחמירות, ורשיונו הותלה על פי המלצת וועדת המשמעת (ברוב דעות) לחודשיים)-דברי בית המשפט בהליך הפלילי של הנקבל בקשר לדרוג חלקם של נאשמים שונים בפרשת מתן התעודות הכוזבות לחיילים בכפר קאסם (סעיף 5 לפסק הדין המחוזי) לא באו לידי ביטוי בהחלטת הוועדה בעניין ד"ר מוחמד טהא, משלא הוצגו בפני הוועדה, כפי שעולה מטעונו הצדדים שפורטו בסעיף 4 להחלטתה.

לאחר ששקלנו את כל שנטען והוצג בפנינו, דעתנו היא, כי במסגרת איזון האינטרסים, אמצעי המשמעת שיבטא את חומרת מעשהו של הנקבל מחד גיסא, אך יביא בחשבון מאידך גיסא את הנסיבות הייחודיות של מעידתו בלילה אחד ויחיד לאחר שנה של אי כניעה ללחצים, את הלקח הקשה שלמד הנקבל והוא מיישמו בהתנהגותו המקצועית כיום, ואת

נסיבותיו האישיות, כולל בין היתר היותו באמצע התמחותו, לא יהיה התליית רישיון אלא נזיפה.

לאור כל האמור לעיל אנו ממליצים לכב' השר להטיל על הנקבל אמצעי משמעת של נזיפה.

פרופ' צבי שטרן
נציג
ההסתדרות הרפואית

ד"ר אשר שלמון
יו"ר

עיריית אלטשולר, עו"ד
נציגת
היועץ המשפטי לממשלה

ד"ר עבדול עזיז בדיר רופא- דין וחשבון